



UNIVERSITÄTS-  
BIBLIOTHEK  
PADERBORN

## Universitätsbibliothek Paderborn

**Opera Mystica V. Ac Mystici Doctoris F. Ioannis A Cruce  
Primi Religiosi Discalceati Ordinis B. V. M. De Monte  
Carmelo Et Seraphicæ Virginis Theresiæ fidelissimi  
coadiutoris**

**Juan <de la Cruz>**

**Coloniæ Agrippinæ, 1639**

Capvt XIX. In quo declaratur & comprobatur, quod licet visiones ac loquutiones à Deo prouenientes, in se ipsis veræ sint, possumus tamen ijs decipi. Ostenditur hoc aliquibus sacræ Scripturæ ...

**urn:nbn:de:hbz:466:1-37873**

anima labori huic, sollicitudini, & periculo exponatur: nisi forte in aliquo raro euentu, & inuitabili necessitate, vt dictum est: cum per exiguam istarum rerum estimationem illarumq; abnegationem, euadantur, & euentur vniuersa hæc, fiatque in hoc casu, quod fieri debet. Nec hic negotiū istud sistit, verum etiā ipsimet spirituales Patres quando animaduertunt dictas Animas huiusmodi Diuinis donis insignitate esse, exigunt ab eis vt petant reuelari sibi à Deo tales, vel tales res, ad se ipsos, vel ad alios spectantes: simpliciterq; animæ illis obediunt, arbitrantés licitum esse ea velle, hac via seu modo cognoscere.

Existimât enim quod quoniā vult Deus reuelare aliquid, aut supernaturaliter dicere, sicut ipse vult, aut ob quem illi finem placet, licet ac permixtum esse velle, vt nobis aliqua reuelet, in dō hoc ipsum ab eo precibus flagitare. Quod si cōtingat vt ad illorū preces illud reuelat Deus, sumunt animam, maioriq; cum securitate id ipsum in alijs occasionibus faciunt: & arbitrantur Deo istū cum illo agendi modū esse gratum, cū tamen reuera nequaquā illi sit acceptus, nec eum hoc modo agi velit. Cū autem ipsi illi cum Deo agendi & conuersandi modo nimis afficiantur, vehemēter illis imprimitur, & voluntas naturaliter illi adhæret, & assentitur: cum enim naturaliter modus iste gratus illis sit, naturaliter etiam sese huic modo intelligēdi accommodant, & in illis rebus, quas ex reuelatione asserunt, multoties errant, & decipiuntur; deprehenduntque non illis res sicuti ex reuelatione intellexerant succedere; vnde & mirantur; ac suboriuntur confestim illis dubia, an à Deo fuerint, an verò minimè, cū non eo, quo arbitrabantur modo, eas euenire animaduertant. Persuaserant prius sibi ipsi, duo hæc. Primo reuelationes illas

à Deo processisse, siquidem tantopere ipsis imprimerentur, & infedissent: & tamen prouenire hoc potuit ex naturæ ad reuelationes propensione, quæ imperfectiōem seu adhesionem illam efficiebat, vt diximus. Secundo existimabant, quod quoniam à Deo promanassent; debuissent eo succedere, & adimpleri modo, quo ipsi cogitarant. Qua in re magna latet deceptio; reuelationes quippe & locutiones Diuinæ non semper eo succedunt modo, quo homines illas intelligunt, nec prout ipsæ in se sonant. Vnde nequaquam illis securè fidendum est, nec adhibenda omnino fides; etiamsi constet Dei esse reuelationes, dicta, siue responsa. Licet enim ipsæ secundum se, & in se certæ sint, & veræ, non semper necesse est vt huiusmodi sint secundum nostrum intelligendi modum. Quam rem sequenti capite comprobabimus. Dicemus etiam postmodū, quod quamuis aliquando supernaturaliter respondeat Deus ijs, quæ ab eo requiruntur; non tamen hoc gratum illi est: & quomodo interdum licet respondeat, id ægrè, molesteque fert.

Reuelationes locutionesque Dei, non semper eo eueniunt modo, quo homines illas intelligunt.

## CAPVT XIX.

In quo declaratur & comprobatur, quod licet visiones ac loquutiones à Deo provenientes, in se ipsi vera sint, possumus tamen ijs decipi.

Ostenditur hoc aliquibus sacra Scripturae auctoritatibus.

**D**Vas ob causas, superius diximus, Visiones ac loquutiones Dei, quamuis semper in se veræ certæque sint, non semper tamen huiusmodi esse, nostro intelligendi modo. Prima est ob nostri illas intelligendi modi defectum, & imperfectiōnem. Altera, ob illas quibus nituntur causas, seu fundamenta, cum sæpe sint

Reuelationes Diuina licet in se vera, non semper tamen huiusmodi sunt nostro intelligendi modo.

K 3 com-

B.

Ioannis  
à Cruce

Opera  
Mystica

NVI

124



Primo propter imperfectione non nisi eas intelligendi modi.

Secundo, quia comminatoria interdum sunt & conditionata.

Solet profundissimus

DEVS in suis locutionibus, alios in mente habere conceptus plurimum ab illo sensu in quo à nobis accipi solent, differant.

Gen. 15. 7.  
8.

comminatoriæ, & veluti conditionatæ: verbi gratia, si res hæc non fuerit correctæ, vel si illud fiet, licet termini, seu loquutionis verba, vt sonant, absoluta sint, & sine conditione: vtræque hæc aliquibus diuinarum literarum autoritatibus confirmabimus.

Quantum ad primum attinet, manifestum est non semper eas esse, nec semper succedere, sicuti nostro intelligendi modo, earum verba sonant. Huius rei est ratio, quia cum DEVS immensus sit, & profundissimus, solet in suis Prophetijs, Locutionibus & reuelationibus, habere in mente alios conceptus intelligentiasque, plurimum ab illo sensu, in quo vulgo à nobis accipi solent, discrepantes: cum tamen ipsæ tanto sint in se veriores, ac certiores, quanto minus nobis huiusmodi esse apparent. Quod in Sacris literis passim videre est, vbi pluribus antiquis hominibus, multæ Prophetiæ Dei que loquutiones, nequaquam eo eveniebant modo, quo ipsi sperabant, eò quod aliter illas, suoque intelligerent modo, & secundum sensum nimis literalem. Quæ res ex sequentibus autoritatibus manifestè apparebit.

In libro Geneseos dixit Deus Abraham, postquam illum in Chananzorum regionem perduxisset, *Terram hanc tibi dabo*: cum autem idem pluries repetisset, & Abraham iam consensisset, nec tamen vnquam regionem illam ei cõtulisset; cū DEVS iterum id ipsum illi dixisset: respondit Abraham, quo iudicio, agnoscam ego, eam à me possidendam? Tuncque primum reuelauit illi DEVS, non ipsum in persona sua, sed eius filios, post quadringentos annos, eam esse possessuros. Ex quibus verbis, Abraham perfecte & integrè promissionem illam diuinam intellexit; quæ in se ipsa verissima erat: dando quippe DEVS terram illam eius filijs, ipsius amore & intuitu,

perinde erat, ac si ipsimet eam contulisset. Et sic Abraham, secundum suum intelligendi modum fuit deceptus. Quare si ipse tunc aliquid secundum suum illam prophetiam intelligendi modum, egisset, aut fuisset operatus, plurimum aberrare potuisset: cum nondum esset illud tempus, quo adimpleri debebat, & qui eum, non possessa terra, quam ei à Deo dandam, & ei promissam audisset, mortem oppetere conspexissent; dubio procul rubore suffusi, eam falsam credidissent.

Iacobo postmodum eius nepoti quem Ioseph filius suus, in Ægyptum ob Cananiticis famem euocauerat) cum in itinere esset, apparuit DEVS, dixitque noli timere Iacob: *Ego descendam tecum illuc: & ego inde adducam te reuertentem.* Quod tamen minimè ita euenit, sicut nostro intelligendi modo, verba ista significant, nemini dubium est, sanctum senem Iacob in Ægypto extremum clausisse diem, nec inde viuum recessisse: huius rei causa erat, quia diuinum illud promissum, in suis erat filijs adimplendum, quos post multos annos inde eruit, ipsemet eos in itinere deducens, Ex quo clarè patet, quod quicumque promissionis huius Dei factæ Iacob conscius fuisset, potuisset veluti certissimam rem credere, quod quemadmodum Iacob ex Dei mandato, & fauore Ægyptum viuens fuerat ingressus; eodem modo, infallibiliter viuum inde egressurum, cum idem fuerit promissionis modus & forma, qua ei egressionem adiutoriumque suum fuerat pollicitus: falleretur tamen, & obstupesceret, cernens illum in Ægypto emori, nec promissionem diuinam, vt sperabatur adimpletam. Atque ita cum diuinum promissum in se fuerit verissimum, multi tamen circa eius intelligentiam, decipi, fallique potuissent.

In



In libro quoque Iudicum legimus, quod cum vniuersæ Israeliticæ tribus in unum conuenissent, ut tribum Benjamin debellarent, quoddamque crimen ab eius tribus hominibus, perpetratum, seuerè punirent; eò quod illis Deus belli ducem designasset, tam erant de victoriâ certî, ut postquam fuissent in prælio superati, & viginti duo eorum millia cæta; vehementer obstupuerint: & in Dei præsentia constituti, amaras totâ illâ die lachrymas fuderint, eò quod illius cædis causam ignorarent, victoriâque à suis staturam partibus, omninò sibi persuasissent. Cumque interrogassent Deum, an iterum essent pugnaturi nec ne? Respondit, pugnarent omnino. Qui cum iam vice illa lecuri, certique essent de victoriâ; magno cum impetu ac ferocitate hostes aggressi sunt, fueruntque secundo victi, decem & octo millibus suorum amissis, vnde summâ sunt verecundia confusioneque plane obruti, nesciendo quid amplius facere debuissent, cum viderent quòd ex Dei mandato in eundo prælium, temper tamen victi ac superati recederet, præsertim cum aduersarios suos tantopere, & numero & viribus excederent: illorum enim, qui de tribu Benjamin erant, non erant amplius quam viginti quinque millia & 700 viri, ipsorum vero quadringenta millia: Atque hoc modo secundum suum intelligendi modum decipiebantur, cum dicta Diuina nihil falsitatis & deceptionis contineret: non enim ipse illos victoria posituros dixerat, sed solummodo ut præliarentur in mandatis dederat: istis enim eladibus voluit Deus, quâdam eorum incuriam ac præsumptione in quâ incurrerat punire, hocque modo ipsos humiliare. At quâdo ad vltimum dixit eos victoriâ consecuturos, non aliter euenit, ingenti enim animo prælium ingressi, victoriâ

retulerunt. Hoc itaque modo: alijsque multis decipi soler animæ circa reuelationes & locutiones Diuinas, eò quod illarum intelligentiam secundum litteram & corticem, accipiant. Nam (sicuti iam declaratum est) principalis finis seu intentio Dei in huiusmodi rebus est, verbis exprimere, ac impertiri illis spiritum ibi latentem, & inclusum, qui difficulter intelligi potest. Qui spiritus multo copiosior est litteræ cortice, valdeque præordinarius, & litteræ metas excedens. Atque ita qui sese locutionis Diuinæ verbis, vel formæ, vel figuræ apprehensibili visionis alligauerit, non poterit non in graues labi errores, & non mediocriter postmodum erubescendum illi erit, eò quod in illis secundum sensum sese gubernarit, nec spiritui locum in nuditate sensus præbuerit. Ut enim dicit Sanctus Paulus, *Littera occidit, spiritus autem viuificat.* Quam ob causam in hoc euentu, respui & repudiari debet literalis sensus, & in fidei obscuritate permanendo, quæ est spiritus, qui à sensu comprehendere nequit. Quam ob causam plures filiorum Israel, quia Prophetarum dicta & oracula nimis ad litteram accipiebant, intelligebantque non illis ut ipsi sperabant, succedebant; vnde & parui illas faciebant, neque illis amplius fidem adhibebant, adeo vt inter eos velati publicum quoddam prouerbium inoleuisset, quo deridebant & aspernabatur Prophetas. Quâ de re conqueritur Isaias, huiusmodi prouerbium recensendo istis verbis: *Quem docebis scientiam? & quem intelligere faciet auditum? id est, quem faciet percipere prophetias, & verba sua? ablatos à latere, auulsos ab vberibus: Quia (hoc est, omnes de prophetijs dicunt) manda remanda, manda, remanda, expecta, reexpecta, expecta, reexpecta, modicum ibi, modicum ibi. In loquela enim labij, & lingua altera loquetur ad populum istum.*

Præcipua  
Dei intentio in  
visionibus &  
Reuelationibus  
conferenda est,  
spiritum in  
illis latentem  
significare &  
tribuere.

2. Cor. 3. 6

NOTA.  
Respui debet literalis Reuelationis sensus, & in fidei obscuritate ambulandum, si accipi nolumus.

Isa. 28. 9

B.

Ioannis  
à Cruce

Opera  
mystica

NVT

124



istum. Quo loco manifeste Isaias declarat, solitos eos fuisse deridere Prophetias, dicereque per sarcasum, prouerbiū istud, expecta, reexpecta, significando nunquam Prophetias adimpleri; eo quod ipsi alligati essent literæ, quæ est lac paruulorū: ac sensui suo adhererent, qui est uetus uera, quæ magnitudini scientiæ spiritus, repugnant, & contradicunt, ob hoc dicit; Quem nam æterna sapiētia suas prophetias edocebit? et cui doctrinæ suæ, propalabit intelligentiam? Certè solummodo, ab lactatis à corticis literæ lacte, & ab uerbis sensuum suorum auulsis. Idcirco itaque huiusmodi homines minimè prophetias capiunt, quia hoc corticis, ac literæ lac auidè consecretantur, & istis sensuum suorum uerbis inhaerent, unde & dicunt: *manda, remanda, expecta, reexpecta, &c.* Doctrinam quippe oris Dei, & non doctrinam oris ipsorum, aliaque longe diuersa lingua, ab eorū lingua, loquetur illis Dominus.

*Quinam sint Reuelationum Diuinarū capaces.*

*Non debet in Prophetiis locutionibusque diuinis, non per sensus loquendi, modus considerari, si errare uolumus.*

*Ier. 4. 10.*

Quamobrem non debet considerari in Prophetiis locutionibusque diuinis, noster sensus aut noster loquendi modus, cum certum sit, longe diuersam esse, Dei linguam secundum spiritum, à sensu nostro, multumque eam difficilem, & à nostro intelligendi modo plurimum differentem. Idque tantopere, ut Hieremias licet esset Dei Propheta, considerando diuinatum locutionum conceptus, & sensus tantopere à communi hominum sensu discrepantes, uideretur quodammodo in illis hallucinari, & ueluti Israelitici populi partes agens ad Dominum dixit. *Heu, heu, Domine Deus, ergone decepsisti populum istum, & Hierusalem dicens, Pax erit uobis: Ecce peruenit gladius usque ad animam? Potro pax, quam pollicebatur Deus, erat illa, quæ inter ipsum, humanumque genus Messiae inuentu, quem illis missu-*

rus erat, concilianda fuerat; ipsi autem diuina promissa, de temporanea pace intelligebant: & propterea quoties bella ac tribulationes imminabant, arbitrabantur se à Deo decipi, siquidem contraria ijs, quæ expectabant, & sperabant ipsi eueniebant, unde & conqueiebantur, ut etiam ait Hieremias. Expectauimus pacem dicebant, & nullum pacis bonum apparet. Atque ita impossibile erat ipsos non decipi, cum soli litterali sensui inhaerendo, secundum eum, suas actiones moderarentur. Quis enim obsecro mentis confusionem non incurreret, quis non aberrabit, si sensui litterali tenaciter inhaerere uoluerit in Prophetia illa, quam Dauid de Christo Domino in toto septuagesimo 1. Psal. protulit & præsertim ubi ait: *Dominabitur à mari usque ad mare, & à flumine usque ad terminos orbis terrarum.* Et alio loco, ubi dicit: *Liberabit pauperem à potente, & pauperem cui non erat adiutor?* Si uideat & consideret illum humiliter natum, in paupertate summa uiuentem, & miserime morientem, & non solum dum uiuere in uersa terræ non dominantem: sed etiam uilissimis hominibus se subicientem, donec sub Pontij Pilati potestate moreretur? Et quod non solum discipulos suos pauperes, de manu potentium temporaliter non liberauerit, sed etiam illos propternomen suum persecutionem pati, occidique permisit? Qui error confusioque idcirco fuisse secuta, quia istæ Prophetiæ de Christo spiritualiter accipi & intelligi debebant, secundum quem sensum erant uerissimæ. Christus enim non solum totius terræ Dominus erat, sed etiam cæli; siquidem erat Deus; pauperes uero, qui illum secuturi erant, non solum debebat redimere & liberare ex Dæmonis potestate, qui erat ille Potens, sed etiam eos Regni cælorum hæredes debebat efficere. Quare lo-



quebatur Deus in hoc Psalmo secundum id, quod præcipuum erat in Christo, & sequacibus eius, videlicet de regno æterno, libertate æternâ; ipsi verò secundum suum intelligendi modum de eo, quod in Christo minus erat præcipuum, quodque Deus parvi facit, intelligebant, de dominatione videlicet temporali, & deliberrate temporali, quod coram Deo nec regnum est, nec libertas. Quamobrem illi vitare litteræ excæcati, nec spiritum, & veritatem eius intelligentes, Deo suo & Domino vitam abstulerunt, sicut S. Paulus his verbis expressit. *Qui enim habitabant Hierusalem, & Principes eius idunc ignorant, & voces Prophetarum, quæ per omne sædulum loquuntur, iudicantes impleverunt.* Et eo usque hæc difficultas diuina eloquia intelligendi, sicut congruebat, peruenit, ut ipsimet eius discipuli, qui cum eo fuerant conuersati, fuerint decepti: huiusmodi erant illi duo, qui post eius mortem ad Castellum Emmaus inuesti, & diffisi, pergebant dicentes: *Nos autem sperabamus, quia ipse esset redempturus Israel.* Intelligendo etiam ipsi, de hac redemptione, & tẽporali dominio accipi debere, Quibus apprensus Christus eos veluti insipientes, duosque corde ad credendum ea, quæ Prophetæ edixerant, reprehendit. Immo illo ipso tempore, quo celos erat ascensurus, ad eò aliqui erant tudes, ut ex eo percunctarentur: *Domine, si in tempore hoc restitues regnum Israel.* Multa spiritus sanctus proferre facit, quæ ille in alio sensu lōge ab eo, quem homines intelligunt diuerso accipere solet, quemadmodum videre licet in eo, quod dici voluit à Caipha de Christo: *Expedi-  
t vobis, ut vnus moriatur homo pro populo, & non  
sota gens pereat: hoc autem non dixit à semetipso:*  
ille quidem qui hæc proferebat, vno ea  
intelligebat sine: Spiritus verò sanctus  
alio plurimum ab eo distans.

Ex quibus euidenter constat, quod etiã si locutiones, reuelationesque à Deo proficiscantur, non possumus illis tuto & secure confidere; quia facillimè in nostro illas intelligendi modo dofalli, ac decipi possumus. Diuina siquidem effata, abyssus sunt, & spiritus profunditas: & velle illa ad ea, quæ de ipsis capimus, sensusque noster percipere valet, coartare, & veluti limitibus circumscribere idem est, ac velle aërem & atomum, qui sese obijcit, manu constringere, aër enim euanciscit, & manus remanet inanis.

Quamobrem spiritualis Magister conuari, & laborare debet, ne discipuli sui spiritus in magnificandis, quibuscumque supernaturalibus apprehensionibus coartetur, quæ nihil sunt aliud, quam quidam atomi, seu minutia spiritus, quibus solis si intèdere ac studere voluerit, ab omni spiritu inanis remanebit. Quare remouendo eum ab omnibus visionibus & locutionibus; doceat illũ, qua ratione manere debeat in libertate ac fidei tenebra, in qua spiritus copia; & consequenter sapientia ac propria diuinarum locutionum intelligentia suscipiuntur. Impossibile quippe est, ut homo nisi spiritualis sit, de rebus diuinis iudicium ferre possit, imò nec eas mediocriter intelligere: tunc verò homo non est spiritualis, quando de illis secundum sensum litteralem decernit & iudicat. Atque ita licet illæ, sensu illo obtectæ obijciantur, minimè illas intelligit, quemadmodum docuit S. Paulus: *Animalis homo, non percipit ea quæ sunt Spiritus Dei: stultitia enim est illi, & non potest illas intelligere: quia spirituales sunt; Spiritu autem inuiscat omnia. Animalis homo hoc loco intelligitur ille, qui solo verborũ vitur sensu: spiritualis verò, qui nequaquam se illi alligat, nec secundum eum regitur. Vnde temerarium est præsumere cum Deo medijs  
super-*

*Qualiter  
spiritualis  
Magister  
se genere  
debeat cõ  
anima su-  
pernatu-  
rales ap-  
prehensio-  
nes habere*

*1. Cor. 2:  
14.*

*Temera-  
rium est*

B.

Ioannis  
à CruceOpera  
mystica

NVI

124



valle cum  
Deo medijs  
superna-  
libus  
apprehen-  
sionibus a-  
gere.

supernaturalibus apprehensionibus agere, data, concessaq; ad hoc sensui facultate.

Quæ res vt liquidius constet, placet eâ aliquot exemplis hoc loco dilucidare.

Supponamus, aliquam personam sanctitate insignē afflictione vehementi premi, eò quod ab inimicis suis persecutionē patiat, Deumq; illi respondere. *Ego te ab omnibus illis liberabo.* Prophetia hæc verissima esse potest, & nihilominus inimici eius præualeant, eumq; interficiant, vnde, qui illam temporaliter intellexisset, illusus deceptusq; remāsisset, potuit enim Deus de verâ præcipuaq; libertate ac victoriâ, quæ est salus æterna, fuisse loquutus: per quam anima libera remanet, ac hostiū omnium debellatrix, multo verius & sublimius quâ si præsentis vitæ tempore, ab eis fuisset liberata. Vnde Prophetia hæc multo verior & copiosior esset, quâ potuisset homo intellectu capere, si eam in præsentis vitæ adimplendam cogitasset, semper enim Deus verbis suis magis præcipuum, magisq; vtilem sensum intendit ac significat: homo verò potest illa suo modo, ac ad suū propositum de minus præcipuo sensu intelligere, hæc q; modo falli. Quem ad modum in illa Davidis de Christo prophetiâ videmus, vbi dicitur: *Reges eos in virga ferrea, & tanquam vas figuli confringes eos:* Quo loco loquitur Deus de principali perfecta que dominatione, quæ sempiterna est, quæ etiam prophetia iam est adimpleta: non verò de minus principali, quæ est temporanea, quæ in vniuersa Christi mortali vitæ, minimè effectum sortita est.

Idem alio exemplo declaramus. Flagrat aliqua anima ardenti martyrii desiderio. Respondet reuelatq; Deus, *Tu martyriū subibis:* ac confert illi simul interius gaudium, & spem: ita omnino futurum, & nihilominus iste absque martyrio mortali vitæ excedet: promissio tamen diuina vera

fuit. Quare ergo haudquam ita adimpleta est? Eo quod secundum principalem ac essentialem sui partem adimplenda sit: dabitur enim illi charitas, præmiūque essentialē martyris, ac efficitur martyris amoris, imò & prolixum patietur variatū afflictionum martyriū, quarum diuturnitas morte ipsa grauior erit, & molestior: hocque modo confertur in tei veritate animæ, quod ipsa tantopere, optabat, & quod ei fuerat promissum. Id enim, quod in illo desiderio magis præcipuum erat, non erat illud mortis genus: sed voluntas præstandi Deo illud martyrii obsequium, & martyris erga illum amorem exercēdi. Illud quippe mortis genus, nullius ex se valoris est absque amicitia diuina: amorem autem hunc & eius exercitium martyrisque præmiū perfectè Dominus animæ alijs medijs conferre potest. Taliter vt quamuis martyris instar mortem non oppetat, valdè tamen iucunda & satisfacta remanet anima, se ea, quæ optauerat, obtinuisse. Huiusmodi quippe desideria & id genus alia, quando ex viuo oriuntur amore, licet non illo adimpleantur modo, quo illa sibi imaginantur ac intelligunt animæ: adimplentur tamen alio multoque præstantiori modo, maiorique cum Dei honore, quam ipsæ postulare seuisissent: vnde dicit David. *Desiderium pauperum exaudiuit Dominus:* In Proverbijs quoque diuina dicit sapientia. *Desiderium suum iustis dabitur.* Ex his itaque animaduertere licet, multos sanctos plura in particulari propter Deum desiderasse, nec tamen in hac vitæ eorum satisfactum fuisse optatis: nullo tamen licet ambigere modo, quod cum hæc desideria, & iusta fuerint, & vera, perfectissime illis in alia vitæ satisfactū fuisse, quod cum reuera ita sit, verissimum etiam erat Dei in hac vitæ illis factum promissum dicentis: desiderio re-  
suro

Psal. 17.

Pro. 10. 24



sto factis fiet, licet hoc non illo fuerit modo, quo ipsi arbitrabantur.

Ita itaq; multisque alijs præterea modis, locutiones & visiones diuinæ possunt esse: vera & certæ: & nos nihilo secius illis possimus decipi, eo quod excelsa præcipuaq; proposita, & sublimes, quos in illis Deus intendit sensus, haudquaquã intelligere capereq; noscimus. Quamobrem sapiens & securum consilium est, ut spirituales magistri prudenter studeant animas ab huiusmodi supernaturalibus rebus abducere, assuefaciendo illas, sicuti diximus, puritati spiritus in fide obscura, quæ est medium vnionis consequendæ.

## CAPVT XX.

In quo sacrarum litterarum testimonijs comprobatur, dicta verbaque diuina, licet semper sint vera, non tamen semper esse in proprijs suis causis certa, & infallibilia.

Operæ pretium erit secundã nunc stabilire causam, ob quam visiones & verba diuina, quãuis in se semper sint vera, non tamen semper quantum ad nos spectat, sint certa. Hoc autem fit propter causas & motiua, quibus illæ veluti fundamento nituntur: quare euentura omninõ adimplendaque credi debent, quãdiu perseuerauerit illud, quod Deum mouet (verbi gratia) ad puniendum. Vt si dixisset Deus: post anni vnus decursum, huiusmodi plaga Regnum hoc feriam: causa porro, & fundamentum comminationis huius, est peccatum quoddam, quod in regno illo contra Deum patrat. Quod si peccatum illud interim intermitteretur, aut certè variaretur, posset etiã eius puniatio prætermitti, aut variari: comminatio tamẽ vera fuit, actuali enim culpæ innitebatur, quæ nisi fuisset inter-

missa, dubio procul cõminatio suã fuisset sortita effectum: & istæ sunt minæ, vel reuelationes comminatoriæ, vel conditionatæ. Huiusmodi rem in vrbe Niniue euenisse legimus, vbi iussit Deus Ionæ Prophetæ, vt cõminationem istam nomine suo denunciaret: *Adhuc quadraginta dies, & Niniue subuertetur.* Quæ tamen comminatio minimè fuit executioni data, cessauit enim eius causa, peccata nẽpe, succedente confestim ipsorum pœnitentiã, quam nisi egissent, dubio procul periissent. Legimus similiter in libro tertio Regum, quod cũ Rex Achab scelus quoddam ingens admisisset, comminatus est Deus graue supplicium (nunciantem illi rem hanc Sancto Patre nostro Elia) tam ipsimet, quam eius domui, ac vniuerso regno: & quia Achab vehementi dolore stimulatus, scidit vestimenta sua, cilicioque se induit, ieiunauit, substrato sacco somnum cepit, humiliatus denique mœstusque incessit; confestim per eundem Prophetam iussit illi hæc verba annunciari. *Quia humiliatus est mei causa Achab, non inducam malum in diebus eius, sed in diebus filij sui inferam malum domui suæ.* Quo loco animaduertere licet, quod quia Achab conuersus, & mutatus fuit, comminatio quoque & sententia diuina desijt. Ex quibus ad nostrum propositum conijcere possumus, quod licet Deus alicui animæ reuelauerit vel assertiuè dixerit, quamcunque tandem rem bonam, siue malam ad ipsammet animam, vel etiam ad alias spectantem: poterit hoc plus vel minus variari, vel omninõ auferri iuxta mutationem, seu variationem affectus illius animæ, vel causæ, ad quam collimabat & respiciebat Deus: hocque modo poterit non adimpleri sicuti sperabatur, & multoties nemo rei huius causã, præter ipsum Deũ agnoscat. Multa enim Deus dicere, docere, & polliceri solet,

L 2 non

B.

Ioannis  
de CruceOpera  
Mystica

NVI

124

3. Reg 21  
19. & 28.